

den læste disse Akter, føle sig meget lidt beroliget ved at vide, at en Mand, der havde været straffet det Antal Gange for den Slags Forbrydelser mod en hel Række Børn, under nogen Omstændigheder gik fri og frank. Jeg tror ikke, man paa det Omraade vil skifte Opfattelse, hvorledes man saa i øvrigt kan se paa Hr. Bernings Person.

Det ærede Medlem Hr. Rytter har gentagne Gange sagt, at han fandt det urigtigt, at jeg har været 6 Uger om at afgøre Spørgsmaalet om fri Proces for Hr. Berning. Jeg har ikke været 6 Uger om at afgøre den Sag. Jeg fik Hr. Bernings første Anmodning om at anlægge Sag den 3. November, og mit endelige Svar om, at han kunde faa fri Proces, forelaa den 3. December; hvorledes det kan blive 6 Uger, maa det ærede Medlem Hr. Rytter oplyse nærmere om. Dertil kommer, at jeg, som jeg allerede har meddelt, overhovedet ikke før efter den 11. November kunde give Svar, fordi jeg ikke anede, hvorledes Sundhedsstyrelsen vilde stille sig, og efter den Tid kom der det imellem, som jeg altsaa har lagt for megen Vægt paa, at jeg efter de her foregaaede Forhandlinger troede, at man meget hurtigt vilde naa til et Resultat i Sagen. Men hvad fører det til at blive ved at diskutere det frem og tilbage? I samme Øjeblik Berning og de, der optraadte paa hans Vegne, sagde: Nu ønsker vi ikke at afvente disse Forhandlinger, skønt det kommer os an paa at faa den hurtigst mulige Afgørelse, og skønt vi ikke lægger nogen som helst Vægt paa Erstatningskrav, i samme Øjeblik fik han selvfølgelig Tilladelse til at anlægge Proces eller, rettere, fik han meddelt fri Proces.

Jeg vil slutte med at sige, at naar man fra de forskellige ærede Medlemmers Side skal tage Standpunkt til et Lovforslag som dette og til Flertallets eller Mindretallets Ændringsforslag, maa man se paa, hvordan hele Situationen er. Vi staar i en Situation, hvor Offentligheden eller en meget stor Del af Offentligheden i stigende Grad er blevet forskrækket, urolig ved de stadige Sædelighedsforbrydelser mod Børn. Det er Baggrunden, det kan ikke skjules, der er en stærk Uro, jeg kan godt sige mellem os, der har mindreaarige Børn, specielt her i Storbyen, paa Grund af de uhyggelige, stadig gentagne Sædelighedsforbrydelser. Naar man saa skal overveje, hvad man skal gøre, staar man endvidere i en Situation, hvor der netop er fremsat et Forslag til ny Straffelov med indgri-

bende Regler ogsaa overfor Sædelighedsforbrydere, en Lov, som søger at ordne hele dette Forhold paa en betryggende Maade og internere dem, som man ikke tør lade gaa løse. Vi staar samtidig midt i et Arbejde for at faa mere fyldestgørende Regler om det, det ærede Medlem Hr. Pürschel kalder den civilretlige Frihedsberøvelse. Spørgsmaalet bliver da: Hvad kan der i Øjeblikket gøres? Ogsaa jeg er klar over, at den endelige, den ideelle Løsning af Spørgsmaalet faar vi først, naar vi har gennemført dels en ny Straffelov, dels en Lov om civilretlig Frihedsberøvelse, om Værgens Myndighed og Sindsygevæsenet; men vi vil ikke vente saa længe. Hvilken Vej skal vi da gaa? Det er da sikrest og bedst, indtil disse to Forslag maatte blive gennemført, at gaa den Vej at sige: Vi umyndiggør disse Personer, som der kan være Tale om, i personlig Henseende, thi derved opnaar vi at kunne internere under tilstrækkelig betryggende Forhold ikke alene dem, der vil falde ind under Straffeloven, men ogsaa dem, der til sin Tid vil falde ind under den anden Lov om civilretlig Frihedsberøvelse, som vi ogsaa ønsker. Det er den eneste Vej til at opnaa begge disse Goder midlertidigt, som jeg kan se.

Elna Munch: Jeg har ikke nogen som helst Trang til at takke det ærede Medlem Hr. Rytter, men jeg har en dybtfølt Trang til at fastslaa, at det ærede Medlem handler fuldkommen ulogisk. Jeg vil gerne sige til det ærede Medlem, at det er ingenlunde mig, der er gaaet over til hans forkerte Standpunkt, det er derimod det ærede Medlem, der er gaaet over til det, som han har karakteriseret som mit forkerte Standpunkt. Det er det ærede Medlem nu gaaet over til, efter at han har fordømt det.

Blang: Overfor overbeviste og straffede Sædelighedsforbrydere vil jeg være villig til at give Ministeren og Regeringen den mest udprægede Bemyndigelse til at sikre Samfundet mod dem. Det, jeg nærer Betænkelighed ved, er, at man vil give Lovhjemmel til at skride ind overfor Menesker, der aldrig har begaaet en Forbrydelse mod Samfundet. Jeg finder vedvarende ikke de Kauteler mod Misbrug, der er formet i Lovforslaget og Ændringsforslaget, tilstrækkelige. Med Hensyn til de Faktorer, den højtærede Minister nævnte før, vil jeg sige, at Domstolene er først indkommet nu under Udvalgets Arbejde